
Minneord

OSS IMELLOM

Erik Andreas Nordberg sovnet inn 1. juledag, bare 63 år. Vi har mistet en god kollega, og norsk psykiatri har mistet en pioner i det norske alderspsykiatriske fagfeltet.

Erik fullførte medisinsk embetseksamen i 1977. Hans hovedinteresse var psykiske lidelser, og han fikk en bred erfaring fra voksenpsykiatri, barne- og ungdomspsykiatri, militærpsykiatri og katastrofepsykiatri. Han var flink med pasientene og deres pårørende, og de fikk stor tillit til ham. I 1984 ble han godkjent spesialist i psykiatri. Til alderspsykiatrisk avdeling, Gaustad sykehus kom han som avdelingsoverlege i 1987, og var leder der frem til 2010. Han var en pioner for de store endringene i dette fagfeltet, og med sin innsats og entusiasme var han med på å drive frem strukturelle og faglige endringer for å gjøre alderspsykiatri til et spennende og innovativt fagfelt. Han hadde klare visjoner: pasientenes beste var et ufravikelig krav, ikke alle skulle være på sykehus, men alle hadde krav på god omsorg og behandling. Han sto i spissen for alternative måter å drive sykehuspsykiatri på ved å opprette en spesialisert alderspsykiatrisk poliklinikk, den første i landet. Med sitt milde vesen og klare tale fikk han personalet og administrasjonen med seg i det meget nødvendige endringsarbeidet.

Lenge før samhandlingsreformen ble lansert sto han i spissen for å tilby alderspsykiatrisk kompetanse til sykehjem i Oslo. Dette prosjektet var forskningsbasert og er nå videreført med statlige midler. Han knyttet kontakter til andre avdelinger og kolleger og var en sentral person i å utvikle alderspsykiatri til et spesialfelt i psykisk helsevern. Mange og ulike råd og utvalg i arbeidsfeltet, i statlig regi og i foreningssammenheng, fikk glede av hans innsats.

Han tok mastergrad i helseadministrasjon ved Universitetet i Oslo i 1997 og skrev hovedoppgave om organisering av den alderspsykiatriske helsetjenesten. En av hans konklusjoner var at geriatri og alderspsykiatri burde arbeide tett sammen og fungere som en enhet i forhold til denne pasientgruppen.

Som leder var han en god støtte og samarbeidspartner, alltid til å stole på, initiativrik og ansvarlig, aldri med de store ord. Problemer var til for å løses – noe han alltid bidro til. Han var alltid til stede og spredte en positivitet og optimisme rundt seg. Erik hadde en egen evne til å få medarbeidere til å føle seg verdsatt, han fikk frem det beste i dem. Vi takker for at vi fikk arbeide sammen med ham og ha ham som en god kollega og venn, og vi vil savne han dypt. Våre tanker går til de nærmeste som har mistet sin kjære Erik.

Publisert: 19. februar 2013. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.13.0116

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 3. juli 2026.